

Opriți această frunză

Adrian Păunescu

Atunci când cade frunza pornită să răstoarne
Întreaga roată a lumii și fiecare pom
O simt că mi se rupe din sânge și din carne
Și mi se face milă de lume și de om.

Și mi se face milă de mine și de tine
Și frunza care cade mă-nebunește iar
Și [apoi de-atâtea lacrimi îmi e puțin mai bine
Și îmi se desfrunzește pe trup un calendar.

Și nu se mai întâmplă nimic din cele sfinte
Doar frunza care cade în dulce hodoronc
Și nu mai am putere și nu mai am cuvinte
Și fiecare fibră răsună ca un gong.

Opriți pe creangă frunza, destul cu-atâta toamnă,
Destul cu-atâta ceață și oameni neciteți
Opriți această frunză de foc ce mă condamnă
Să știu măsura scurtei mele vieți.